

Introduction

By the Slovenian translator, Alenka Kosic (alenkakozic@gmail.com)

Filipu se je že spet razmajala zadnja desna podkev. Tako se je vse skupaj začelo nekega oblačnega dne. Nisem vedela, koga naj za to obtožim, ker v resnici ni bil nihče kriv. Kovaču, Marjanu Levgartu, sem poslala mail, da nočem več videti podkev na svojem konju. Kar tako, iz same živčnosti, ker skozi padajo dol. Odgovor: Ja, njemu podkve res ne pašejo.

In sploh se mi ni sanjalo, ne o bosih konji, ne o kakšnem posebnem spodrezovanju kopit, kaj šele o kakšnem naravnem konjeništvu. Vedela sem le, da Filip rabi čevlje, ker je zelo občutljiv. Kovač me je napotil k Mateju I., h kateremu sem si šla ogledati, kako čevlji za konje v resnici izgledajo. Za večno se mi je vtisnilo v spomin: »V Logatcu se pripravlja seminar, če si se odločila za to, je nujno da se prijaviš.« Pri sebi sem razmišljala...Kaj prosim? Za kaj sem se odločila? Jaz? Glede česa?...Saj sem se samo odločila, da svojega konja nikoli več ne bom kovala. Ni mi bilo jasno. In kaj, pač konj brez podkev.

Le počasi sem se začela zaedati, da sem ubrala drugo pot. In kmalu se je začelo vse obračati na glavo. Najprej seminar o bosih konjih v Logatcu, čez en teden je prišel Alex Brollo spodrezati Filipa, hkrati sem preizkusila njegovo treless sedlo, uzdo brez žvale in čevlje, kmalu pa sama držim pilo v rokah in nerodno pilim kopita,...

In zdaj sem še vedno v velikem blodnjaku. Še vedno se iščem, še vedno iščem. Toda vem kaj iščem. Iščem sebe, tisti najboljši del sebe, iščem pot do miru v sebi in iščem dobro v drugih. Seveda sem človek z vsemi svojimi napakami, storjenimi največkrat iz nevednosti. Toda moč odpuščanja, ki mi jo kaže Filip je nepresegljiva. Sram me je vseh svojih zmot in vsega kar sem mu v teh zmotah krivičnega storila.

Posebno zato se hočem zahvaliti vsem, ki me spodbujajo in brez katerih ne bi zmogla. Okrog sebe vidim prijatelje, dobrovoljne ljudi, ki vame zaupajo, prav tako kakor jaz vanje. Okrog sebe čutim ta močan pozitivni naboj množice prijateljev. Skupaj zmoremo, skupaj smo močni.

Upam in zaupam.

Zahvalila bi se rada vsem, še posebej pa kovaču Marjanu Levgartu, Mateju Ivaniču, Urški Markelj, Sonji Appelt, Alessandru Brollu, Marjorie Smith, vsej ekipi KK Mandrija, Robertu Lorenconu, Ani Humar in Davidu čermelju, Jeri Petriček in mojim staršem, kajti ti vsi so moji največji vodniki.

Pacifisti; ljudje, ki delajo mir

Vsak človek je oz. lahko postane pacifist. *To hočem posebej poudariti.* Hočem, da se kot taki prepoznamo in da se v tem izurimo -- potrebujemo vas!

Veliko let sem sanjala, imela cilj: da bi bil za časa mojega življenja na svetu vzpostavljen mir! Zdaj (leta 2006) sem stara 60 let in čas je, da nekaj ukrenem.

Vzpostavljanje miru je nekaj kar lahko jaz in ti počneva skupaj in pri tem postajava vedno boljša. Prav bi bilo, če bi oseba, ki se zavzema za mir izoblikovala in intelektualno rasla skozi mnogo let- kot življenjski cilj, nekaj podobnega kot življenje, ki ga predamo konjem. (Moja druga spletna stran je o konjih, www.barefoothorse.com)

Dva osnovna pripomočka za mir

Tukaj želim predstaviti dve preprosti misli oz. načina, ki se mi zdita, po večletnem iskanju izmed množice načinov, najprimernejša. Vidim ju kot najprimernejša temelja za gradnjo miru.

1) *Miru se lahko približamo preko obsežnega zdravljenja -- posebno z zdravljenjem strahu.*

Nekateri izmed mojih prijateljev in jaz smo mnogo let poslušali življenjske zgodbe drug drugega. Opazili smo, da postane oseba, ki si je opomogla od strašljivih stvari, ki so se ji pripetile, učinkovitejša pri okrevanju; zase, za tiste, ki jih ima rada in za tisto kar ji nekaj pomeni.

Veselo in samozavestno lahko vstane in reče: »Obstaja boljši način, in uporabili ga bomo!«

Zaradi strahu smo molčali. In...strah je ozdravljiv.

2) *Miru se lahko približamo s sklepanjem prijateljstva -- posebno prijateljstva, ki je močnejši od predsodkov in drugih socialnih delitev (starost, spol, »rasa«, etnično ozadje, razred, vera, narodnost, itd.) .*

Postati neustrašen

Človek postane resnično neustrašen 1) s smehom in 2) s tresenjem in drhtenjem -- tisto rahlo drhtenje ob vznemirjenju, ki ga občutimo ko naredimo nekaj pogumnega.

Smejanje in drhtenje sta dve stvari s katerimi lahko ljudje zanesljivo ozdravimo strah. Lahko se smejemo in tresemo po velikem strahu, da bi pridobili nazaj pogum. Ko boste naslednjič občutili tresenje po strahu, ga ne utišajte z močno pijačo, s cigareto ali s pomirjevalom. Bodite navdušeni, pustite, da tresenje traja in nato opazujte, kako drugačni ste v naslednjih dneh.

Izkušnja s prijateljicami kaže, da se neustrašen in samozavesten človek dobro sooča z strašljivimi situacijami-kar pomeni tudi upor proti grožnjam velikanov, s katerimi želijo preprečiti motenje njihovih načrtov.

Človeka, ki je neustrašen, se s strahom ne da izsiljevati. Nustrašen človek je sposoben z dobrimi rešitvami obvladovati situacijo.

Kako namerno uporabljamo tresenje in drhtenje, da se znebimo strahu?

Zmenite se z nekom, ki vas ima rad, ki vas zaradi vašega strahu ne bo poniževal in kateri vam bo prisluhnil med tem, ko se vi zdravite. (Vaš prijatelj postane boljši poslušalec, če tudi vi njega ali njo poslušate približno isto časa).

Želite biti v situaciji, ki se dovolj razlikuje od tistega, kar vas je prestrašilo, da lahko opazite, da ste sedaj varni. (Na primer, v tem trenutku niste v kanuju, ki bo vsak čas zgrmel čez slap -- ste na trdnih tleh, doma. Brrr!) Nato preprosto povejte vašo strašno zgodbo in ne pozabite, da ste na varnem.

Smeh ali drhtenje se bo pojavilo samo od sebe vsakokrat, ko boste opazili, da ste varni -- tega ni potrebno siliti. čim dalj trajata vaš smeh in drhtenje (z večkratnim pripovedovanjem zgodbe in opažanjem vaše trenutne varnosti) bolj boste postali neustrašni. če se v strahu »izgubite«, tako da se vaš smeh in drhtenje vstavita, je dobro, če vaš prijatelj, ki vas posluša, nežno in dobrovoljno znova usmeri pozornost na dejstvo, da ste ZDAJ na VARNEM.

Mir preko sklepanja prijateljstev

Vsaka velika skupina ljudi -- prebivalci mesta, države, sveta -- bi se lahko zlahka združili z namenom da preprečijo vojno in naredijo stvari na drugačen način. Velikani -- in družba v kateri živimo in iz katere ustvarjajo dobiček -- delajo vse kar je v njihovi moči, da nas ločijo med sabo. (»Loči in osvoji...«). Veliko je ljudi, »ki naj jih ne bi« spoznali!

-- Kaj je lahko racizem drugega, kot odlično sredstvo za preprečevanje spoznavanja in ljubezni med ljudmi različnih polti, da bi se skupaj združili v družbi, kjer je medsebojno spoštovanje najvišja vrednota?

-- Kaj je seksizem drugega kot bistroumna notranja ločitev vsakega gospodinjstva -- ženske in moški večino časa verjamejo, da se ne bomo mogli nikoli popolnoma razumeti in si zaupati?

-- Kaj so socialni razredi drugega, kot prepreka »boljšim« razredom, da bi slišali, spoštovali in uporabljali bistre ideje ljudi, ki so »pod« njimi -- in da bi »nižje« prepričali o ničvrednosti njihovih zamisli?

Razdeljena družba, si ne mora privoščiti, da bi različni ljudje primerjali posledice, ki jih taka družba v našem življenju pušča. Zanesljivo in učinkovito lahko gradimo pot k miru

-- s sklepanjem prijateljstev z ljudmi, ki so različni od nas in

-- s poglobljanjem zvez in zaupanja, ki jih že imamo z našimi prijatelji.

Oseba, ki se zaveda, da je ljubljena in, da jo »družina prijateljev« ali različnih zaveznikov podpira, ne more biti zastrahovana.

Kaj mi »mir na Zemlji« pomeni?

»Ljudje se medsebojno ljubijo, ker verjetno, ne obstaja nič zadostno kompleksnega, kar bi človeka zanimalo, kot kompleksnost človeškega razuma, pa čeprav je ves univerzum krasen in upoštevanja vreden.«
Harvey Jackins

Nič več medsebojnega oškodovanja (še posebno ne, za dobiček). Da ljudje ne bi nikoli več čutili, da morajo oškodovati druge, da bi sami dobili, kar želijo.

Nič več uničevanja planeta (še posebno ne, za dobiček). Da bi človeštvu uspelo najti, in našlo bo, prečudovite in spoštljive načine, da bo skupaj z drugimi bitji, z rastlinami in z tesno povezanimi sistemi ter z zrakom, ki ga dihamo, zaživel kot njim enakovredno.

Nič več zapravljanja človeškega razuma in nadarjenosti. Vsak dan, ko si bomo pridobili sposobnost, da zaslužimo vsaj za osnovno preživljanje, bo vsak človek imel energijo in čas, da premisli, sodeluje in uživa v čudovitosti življenja.

Mir je sodelovanje pri ustvarjanju stvari, da bi postale takšne, kot si jih želimo. Mir pomeni uživati v razumu in nadarjenosti, drugih ljudi in tudi v svojem lastnem.

Vodilo pločevink piva

K temu vodilu se se zatekala, ko sem se odpravljala na sprehode v veličasten Cascade Range blizu Seattla. Danes bi ga lahko preimenovali v vodilo plastenk izvirske vode, ampak v tistih dneh se je šlo za pločevinke piva. In šlo je:

»V življenju imamo 2 možnosti. Vsak dan lahko kjerkoli odvržemo pločevinko piva. Lahko pa pločevinko piva pobereмо in jo odnesemo v zabojnik za ločene odpadke.«

Vsaka pločevinka zase je majhen dogodek. Toda, morda čez 50 let, lahko na gozdnih tleh pustimo 18.000 pločevink, ali pa pobereмо 18.000 pločevink in s tem naredimo 18.000 krajev malce lepših in prijetnejših za prebivanje.

Na kakršen koli način, to je veliko pločevink.

Z malo iznajdljivosti lahko uporabimo princip pivskih pločevink na drugih zanimivih področjih. Imamo možnost, da ljudi mrko pogledamo ali pa jim pomežiknemo, pa naj si to »zalsužijo« ali ne.

To pomeni nekoga užaliti ali se do njega vesti spoštljivo in ga jemati kot enakovredno bitje.

Kadar več let vztrajno počnemo majhne stvari, vidimo, koliko možnosti se nam odpira. Upam, da vam je prišlo na misel, da obstaja del vašega življenja, kjer že »pobirate pločevinke«. (mežik)

V najmanjših odločitvah lahko podpiramo sistem družbe, ki nas želi »ločiti«. V okviru miselnega vzorca ločujočega, tekmovalnega in vojaškega sistema v katerem živimo, lahko naredimo neskončno majhnih dejanj. Ali -- po eno »pločevinko« na enkrat -- lahko sestavimo družbo, kjer sta glavni skupno delo in mišljenje, in spoštovanje do vseh živih bitij, tudi do človeka.

Včasih lahko žrtvujemo par minut, da poslušamo nekoga, z namenom, da bi si pozdravil staro rano. Čez 50 let se boste znašli s pravo zbirko samozavestnih ljudi okrog sebe -- in kaj vse je v moči skupine samozavestnih ljudi?

Prav tako lahko, recimo, enkrat na leto, spoznate nekoga, ki je različen od vas in ki vam je všeč in ste mu to povedali. (Presneto, reči nekemu, da mi je všeč??) Tako se boste čez 50 let znašli obkroženi s različnimi prijatelji in obstaja možnost, da si bodo tudi oni med sabo všeč -- in kaj vse boste skupaj sposobni narediti?

Z veseljem pričakujem vaše mnenje o tistem, kar vam je o povedanem všeč.

marjorie@barefoothorse.com

Konjski čut za mirovnike

Na moji drugi internetni strani (www.barefoothorse.com) je prikazano, kako kopito, kot telesni organ, deluje, z namenom, da bi se lahko lastniki konj pametno odločili glede tega, kako naj skrbijo za njihova kopita.

Na tej internetni strani pa razlagam, kako deluje mir, kot družbena vrednota, da bi se lahko prebivalci premišljeno sprejemali odločitve o svojem svetu.

Najverjetneje niso vsi lastniki konj seznanjeni z delovanjem konjskega kopita. Ta del prepuščamo profesionalcem -- večina teh pa o tem ne ve nič več kot mi. Ne vedo, kako je kopito sestavljeno, v večini pa so naučeni, kako se oblikuje podkev in kopito, da se lepo prilegata drug drugemu. Torej nimamo dobrih podatkov o kopitih. Večina domačih konjev konča v klavnicah zaradi »neozdravljive šepavosti« še preden dočaka pričakovano življenjsko dobo 30 ali 40 let, in najmanj polovica konjev je na meji šepavosti.

Ko izvemo, kako kopito deluje lahko pridemo do čisto drugačnih zaključkov, kako zanj skrbeti. Torej bomo rešitev iskali drugje, kot v kovanju, ki deformira konjsko kopito in konjeve noge.

Državljeni običajno niso seznanjeni, kako naj živijo, da bodo živeli v miru. Ta del življenja prepuščajo vladi. In vlada s tem ni nič bolj seznanjena kot mi. Ve pa, kako deluje politika in vojni sistemi. Torej o miru nimamo dobrih podatkov.

Ko pa se naučimo, kako deluje družba v kateri vlada mir, pridemo do čisto drugačnih spoznanj, in ne do izkoriščanja in celo pobijanja soljudi, ko se uprejo.

Začnimo z zastavljanjem pravih vprašanj!!

»Kako naj skrbim za konja, da bodo njegova kopita ostala zdrava 30 do 40 let?« (Glej mojo internetno stran Barefoot Horse)

»Kako naj se družba organizira, da bodo ljudje poznali, da je vojna dolgačasna in uničujoča v primerjavi z veseljem, ki ga občutijo ljudje, ki so povezani?«

"»Brez kopita ni konja.«

Kdor vstopi v svet konjev sliši ta rek. To je okrajšava za »Šepav konj ne more biti atlet.« Kopito se sooča z velikimi mehanskimi pritiski, je pa tudi tisti del telesa, ki ob nepravilni oskrbi in preveliki obrabi najpogosteje odpove.

Prej ali slej, se vsak jahač sooči s frustracijami zaradi veliko časa in napora, ki jih mora vlagati v treniranje konja za določen namen ali šport -- od rekreativnega jahanja pa vse od olimpijskega nivoja -- samo zato, da postane šepav in ga tedne ali mesece ne moremo jahati, konj pa med tem pade iz forme in njegovo telo izgubi vzdržljivost.

Glede miru pa predlagam ta rek: »Brez spoštovanja ni miru.«

Moja definicija SPOŠTOVANJA je: »Imaš pravico do obstoja, da si kdor si in da gledaš na stvari iz tvojega zornega kota; zato te ne bom poškodoval/a, ne prezrla in ne podcenjevala tvojih zamisli.«

Mir je, ko so fizične, mentalne in družbene potrebe vsakega živega bitja v celoti upoštevane.

Principi treniranja konj, ki jih lahko uporabljajo tudi mirovniki

Od spoštovanja do kopit k spoštovanju celega konja:

Pri učenju, kako naj s konji ravnamo, da se ne bi znašli v bolnišnici zaradi poškodb, ima največjo vlogo spoštovanje. Konja spoštujemo kot »od nas različno, a razmišljujoče in umljivo bitje«.

Konj je VELIKA in MOČNA žival -- konji, katere jahamo tehtajo od 400 do 700 kg. So LAHKO PRESTRAŠLJIVI -- podobni so ogromnim zajcem, odskočijo ob nevarnostih, ki jih ljudje niti ne zaznamo. Konj, ki se prestraši lahko skoči naravnost v osebo, ki stoji poleg njega. Torej se moramo naučiti, kaj konja prestraši, in se tem stvarjem izogniti. Preobraziti se moramo v mirne in zaupljive osebe, da nam bo konj zaupal kot zaupa »voditelju črede«, da ga bo varoval.

Upam, da se vam je že posvetilo, da s takim ravnanjem kažemo spoštovanje do konja. Zavedamo se jih -- da so veliki, močni in da se lahko prestrašijo. Zavedamo se njihovega pogleda na svet -- obstaja možnost, da se za vsakimi hlevskimi vrati skriva lev (in levi jedo konje za zajtrk). Ne preziramo jih -- da bi bili varni, tako konji kot mi v njihovi družbi, se odzivamo na drugačen način.

Vsem nadaljnim smernicam, ki jih uporabljamo za učenje konj, je skupno spoštovanje do konja. Te iste ideje, lahko nam, graditeljem miru, pomagajo, da okoli nas zgradimo družbo spoštovanja.

1. Dober trening je za gledalce »dolgočasen«. To ni noben rodeo, ni brcanja in ne vzpenjanja. Dobri trenerji vedo, da je dragoceni čas za trening izgubljen, če konja prestrašijo in razdražijo. Ampak, med trenerjem in konjem se veliko dogaja, in je zanju brez dvoma zelo zanimivo.

Mir je »dolgočasen«. Ni ne streljanja, ne bombardiranja in niti kričanja. Zagotovo pa je zanimivo sodelovati. Veliko je smeha in igre, dobrih prijateljstev in sodelovanja v zanimivih projektih.

2. Najprej je varnost. Ne počenjajte s konji stvari, ki lahko pripeljejo do nesreč. (Ne galopirajte, če konja težko nadzorujete v hodu -- nočete sedeti na konju, ki brez nadzora drvi proti avtocesti.) Prednost dajemo torej učenju, kako naj konj ostane miren in sproščen v njemu »strašljivem« človeškem okolju. (Moramo mu pokazati, da cev za vodo ni kača, ki ga bo prej ali slej pičila. Konj, ki se boji cevi, nas lahko stisne ob zid.)

Ko imamo opravka s človekom, ali skupino, ki je različna od nas, moramo najprej zvedeti, česa se bojijo. Ko to izvemo, teh stvari ne bomo počeli, tako se nihče ne bo »poškodoval«.

3. Vzpostavimo način sporazumevanja. Ljudje se moramo naučiti, kako se konji sporazumevajo v čredi -- večinoma s »telesno govorico«. Tudi mi, ki imamo samo 2 nogi, se lahko naučimo »povedati stvari«, ki jih je sposoben štirinožni konj razumeti. Istočasno pa se konj uči naše govorice. »Ko moj jahač obrne glavo in zgornji del telesa na eno stran ta občutek na mojem hrbtu pomeni, da moram zaviti v tisto stran, v katero on gleda.«

Ko se ukvarjamo s skupino od nas »različnih ljudi«, se moramo naučiti njihovega jezika -- pa čeprav se tudi oni učijo našega. Nekatere njim pomembne stvari bodo izgovorljive le v njihovem jeziku -- in prav te stvari moramo vedeti, da bi razumeli in spoštovali njihovo mnenje.

4. Ko gredo stvari narobe, lahko človek vedno spremeni svoje stališče. Najpogosteje to pomeni, da se odrečemo človeškim vzrokom (ambicijam, naglici, zmagovanju, itd.), ki konjem ne pomenijo veliko. Ko ravnamo na takšen način, postane to za konja zaskrbljujoče, in v takih primerih se dogajajo nesreče. Namesto tega raje upoštevajmo stvari, ki so za konja pomembne. Lahko da gre le za slabo pristoječe mu sedlo, ki ga zbada v hrbet, ko želi ugoditi našim prošnjam.

Ko stvari ne gredo po načrtih lahko še vedno spremenimo svoje stališče. Možno je, da so naše vrednote različne od vrednot, ki jih ima skupina ljudi ali celo druga država. Ugotovimo, kaj je za njih pomembno, in kaj je tisto, kar jim v naših dejanjih zbuja strah. Nato poskusimo kaj drugega.

5. Preden konja zajahaš, poskusi delati z njim iz tal. Nevarno je, da se povzpne na konja, ne da bi mi sami (in ne naš jahalni učitelj) najprej s tal poskusili, ali ta konj (in ne tisti, ki smo ga jahali včeraj) razume naše ukaze za naprej, stop, nazaj, levo in desno. Enako pomembno pa je, da znamo razbrati obnašanje tega konja za »Tega ne raumem, prosim pojasni.«

Ko delamo s skupino, ki jo slabo poznamo, je dobro, če se o njej pozanimamo. Vsaka skupina ima drugačne vrednote od tvojih, vsak jezik ima svoje posebnosti (kar pomeni, da lahko mislijo stvari, ki jih ti ne moreš). Preden preideš k pomembnejšim pogajanjem je pomembno, da področje najprej dobro preučiš. Ta skupina je različna od one, s katero si se ukvarjal prejšnji mesec, prav tako pa so različne njujine vrednote.

Na primer, Eskimi imajo imena za več ducatov vrst snega. Vsako ime vsebuje podatke o temperaturi, smeri vetra in koliko časa naj bi vihar trajal -- to znanje lahko pomeni razliko med življenjem in smrtjo. V teh imenih je združeno veliko podatkov. Ljudje, ki živijo izven Arktičnega kroga pa o teh pomenih ne moramo razmišljati. In način razmišljanja je ključnega pomena, ko se sprašujemo, če bodo naše ideje delovale, tam kjer določena skupina živi.

6. Razkosaj na manjše delce. Tako konji kot ljudje postanejo zaskrbljeni, ko ne razumejo nečesa novega, velikega, ki jim ga naložijo vodeči. Če informacijo razsekamo na manjše delce bomo razumljivejši. Preden pa le-te znova sestavimo v celoto se prepričajmo, da konj razume vsakega izmed njih.

Na primer, ko želimo konja naučiti kako se gre skozi vrata pašnika mu to lahko predstavimo s posameznimi ukazi za »naprej«, »v stran«, »nazaj« in »počakaj, da vrata zaprem«. Če konja ne želimo zmeti, ga najprej naučimo vsak ukaz posebej.

Predstavitve novega in pomembnega projekta z zapletenimi pravniškimi izrazi lahko skupino ali državo prestraši. Če delujemo na tak način do njih ne kažemo spoštovanja. Lahko pa projekt predstavimo po točkah. Skupini ponudimo, da sama predstavi svoj projekt, ki je razčlenjen na njim že znan način.

7. Naučimo se konjske prijaznosti. Konji so med seboj zelo prijazni. Kot ljudje imajo tudi oni točno določeno, »kaj smejo in kaj ne«. Konj vas bo presentil z voljo, da izpolni vaš ukaz, če ga le vprašate na za konje prijazen način.

Vsaka skupina in država ima svoje načine vljudnosti. Če se teh naučimo, bomo uspešnejši tako pri vzpostavljanju stikov, kot pri pogajanjih z njimi.

8. Vprašaj, ne stori. Ko konja silimo v nekaj, bo njegovo nezadovoljstvo pokvarilo ježo in trening. Najlepši občutek je, ko konj želi sodelovati. To je darilo in takšna velikodušnost vam lahko obrne življenje na glavo.

»Vprašaj, ne stori« je bistvo spoštovanja. Pripraviti nekoga, da nekaj naredi, gre navzkriž z dejstvom, da ima tudi on lastno voljo. Z ljudmi lahko sodelujemo prav tako kot s konji. Šokiralo vas bo, ko boste videli kakšni so rezultati, ko nekdo nekaj želi narediti.

9. Bodite jasni v svojih namerah. Konjem je prirojena sposobnost, da zanjo dobro »prebrati« morebitnega plenilca, to jim omogoča preživetje. (Ljudje smo plenilci, saj jemo živali.) Čreda zeber se bo mirno pasla zraven levov, ki so pravkar zajtrkovali in poležavajo na soncu -- ko pa čreda začuti, da jo lev zalezuje, bo zbežala. Konj zazna kaj naklepate. Če ga pri vaših dejanjih ne jemljete v zakup, se bo počutil ogroženega in taki konji so lahko nevarni.

Tudi ljudje znamo dobro razbrati namere soljudi. Kadar stvari niso jasne, postanemo pozorni in se začnemo upirati. To je bistvo prikrievanja namer. Da bi iz nekoga potegnili najboljše zamisli in z njim sodelovali mora naša notranja motivacija sovpadati s tem kar počnemo in govorimo. Bodite verodostojni.

10. Naučite se, kaj konje motivira. Dobrim trenerjem (tudi tisti, ki to počnrjo na domačih dvoriščih) uspeva, kajti svoj način mišljenja so prilagodili konjevemu in upoštevajo stvari, ki konjem pomembne.

Vsaka kultura ima svoje posebnosti, ki jo razlikujejo od drugih. To pa zato, ker ima vsak kraj svoje vrednote, svoja bogastva. Česar je tu malo je morda drugod v izobilju. Skupina ceni redke stvari in jim prilagodi način življenja. Ko imamo opravka s tujci je dobro poznati, česa imajo v izobilju, kaj je redko in kakšen upliv ima to na njihovo kulturo.

11. Počnite kar je za konja zdravo. Naučite konja, kako naj vas nosi, da se z leti ne bo iztrošil. Ne preobremenjujte ga tako telesno kot tudi menalno. Ni zabavno, da vlogaš vanj veliko truda, le zato, da postane konj šepav, z uničenimi sklepi in psihično nestabilen ko končno postane »dober« pri nečem.

To je le drugi način za »izkoriščanje se ne izplača«. Ko z ljudmi ravnamo slabo, jim ne uničimo le njihovega zdravja in posrkamo energijo in voljo iz njihove družbe. Oškodujemo tudi sami sebe. Drago moramo plačati vojake, policijo in vzdrževati zapore, da bi ljudi odvrnili od upiranja. Tako ravna v končni fazi presega morebitni dobiček.

12. Cenite konja. Dobri trenerji pohvalijo vsak napredek, pa naj bo ta še tako neznaten, vedno sledi prijazna beseda in nagrada. In še večja je zahvala ob koncu učne ure. Konji razumejo pohvalo in se bodo za tistega, ki jih veliko hvali bolj potrudili in delali z večjim veseljem.

Izrekanje zahval in vrednotenje stvari, ki v ljudem iz drugih kultur nekaj pomenijo -- na ta način kažemo do njih spoštovanje in upoštevanje njihovih stališč.

Kako s težkimi primeri?

Vem, da mi boste nekateri takoj zastavili vprašanje: »Kako naj ravnamo v primerih, ko nekdo noče sodelovati?« ali »Kaj storimo s skupino ali državo, ki nas hoče napasti?«

Najprej vas bom vprašala, če ste skupaj s svojimi upoštevali tudi njihova stališča. Z drugimi besedami, ste se do njih vedli spoštljivo? Če nekoga preziraš to ni mir -- prezir preprečuje vzpostavitev miru.

Tu je bistvo: Ko se dva prezirata in si škodita, lahko KATERIKOLI vzame vajeti v roke in poskrbi da stvari stečejo bolje. Ta je PRVI, ki bo vzel stališča drugega v zakup.

Priporočam vam, da vzamete pisalo in znova preletite vodila za treniranje konj. Pri vsaki točki si zapišite s katerimi dejanji ste do »sovražne« skupine ali osebe ravnali spoštljivo.

Nato pripišite česa pri posamezni točki še niste storili in kaj bi lahko.

Ugibam, da se niste kaj prida pozanimali, kaj je za skupino ali osebo pomembno. Kar pogumno. Internet in knjižnica vas čakata...

Ko ste se informirali, in lahko s svojimi besedami izrazite za druge pomembne stvari, takrat »stopite k konju in poskusite z njim delati s tal«. Preden »zajahate« (razpravljate o kočljivih zadevah) spoznajte koga znotraj te skupine ali države kot prijatelja. Vsem ljudem je skupno najmanj to, da želijo ostati živi, imeti dobre prijatelje in uporabljati razum pri projektih, ki jih zanimajo.

Zdaj pa lahko začnete.

NAČRT ZA UČINKOVITO MIROLJUBNO AKCIJO

Iščem način, kako bi preoblikovali že obstoječe miroljubne dejavnosti. Z časom in energijo, ki jo imamo na razpolago lahko postanemo učinkovitejši.

Nekateri od nas so se od velikih mislecev o miru naučili veliko novega. Tem mislecem stojimo na ramenih, ampak zato lahko vidimo dlje. To kar so povedali lahko podamo naprej v bolj razumljivi obliki, primernejši za naše stoletje.

Osnovne predpostavke pomenijo vse! Uspeh ali propad katerekoli zamisli (na primer zamisli o miru na Zemlji) temelji na naših predpostavkah o tem, kakšni ljudje smo.

Na primer, pri učenju konj (mojem najljubšem konjičku) lahko začnemo s predpostavkami, da je konj »neumno bitje«, ki nam bo »pokvarilo dan« in čigar »duha moramo zlomiti« in mu pokazati, »kdo je tukaj šef«. Na podlagi teh predpostavk zasnujemo program treninga. Konji, ki so na tak način trenirani postanejo nezaupljivi do jahača, neprijetni za ježo in se pogostokrat upirajo z vzpenjanjem, brcanjem in grizenjem. Taki konji najpogosteje zamenjajo monogo lastnikov, konjčajo pa v klavnici.

Če pa konja jemljemo kot visoko inteligentno bitje, prilagojeno na svoje naravno okolje (življenje v čredi na travnatih prostranstvih), da potrebuje za preživetje v čredi enkratno komunikacijsko spretnost in bo dal vse od sebe, da bi ustregel vodji črede, kateremu zaupa. Program zasnovan na teh predpostavkah se bo občutno razlikoval od prejšnjega. Tako trenirani konji bodo odzivni na jahačeva dejstva, v družbi bodo mirni in prijazni in ne bodo razvili nobenih nevarnih razvad. Ker takšen konj ne menja lastnikov in čas za dober trening ni izničen s tistim za zdravljenje poškodb lahko tak konj napreduje v višje tekmovalne kategorije.

Osnovne predpostavke pomenijo vse! Gibanje za mir je učinkovito (in to mislim resno), če se namerno osredotočimo na določen vidik »človeškega značaja«. Bomo ostali znotraj predpostavk naše nasilno/prisilne družbe, ali se bomo oprli na drugačne predpostavke, naredili drugačen program, ki bo vodil do drugačnega zaključka?

Verjamem, da se lahko, tako kot pri učenju konj, tudi pri zavzemanju za mir izognemo velikemu številu neprijetnosti, če se zavestno odločimo za naše predpostavke, izberemo tiste, ki v resnici vodijo do miru, in na podlagi teh gradimo program.

Osnovne pozitivne človeške poteze

Predstavila vam bom nekatere pozitivne poteze ljudi in njihove komunikacije. Z upoštevanjem le-teh bomo bolje načrtovali učinkovitejša in uspešnejša mirovna akcija.

Ko ima človek »dober dan«-t.j., ko ga nasilna in prisilna družba ni zmlela z običajno silo- se na njemu lasten način kaže kot:

-- Bitje, ki se veseli življenja in vsega, kar mu življenje prinaša.

-- Bitje, spoštuje obstoj vseh ljudi in njihovih stališč.

-- Bitje, ki lahko sklepa prijateljstva, tudi z »zelo« drugačnimi od sebe.

Ko imamo ljudje »dober dan« si stikov z drugimi želimo in v njih uživamo. Prav tako uživamo v skupnem delu pri soočenju z izzivi.

Ko pa ima isto bitje »slab dan«, ko mu je nasilna in prisilna družba zadala silovit udarec in ga ponižala, so zgoraj našete lastnosti zabrisane. (Tisti, ki so bili prevečkrat ponižani in potolčeni imajo občutek, da »slabim dnevom« nikoli ne bo konca. Največkrat so prav ti t.i. »težki primeri«. Upam, da jih boste jemali resno.)

Možnosti za spremembe so še toliko večje, če na posameznike ne bomo gledali kot na »težke primere« in jih imenovali »zlo« (in potemtakem brezupne) ampak kot osebe, ki so imele »več slabih dni zapovrstjo« (in tako dopustili več možnosti za preobrazbo, če se jim le približamo kot njihovi »zavezniki«).

Predlagam preusmeritev frustracij in strahu, ki ga občutimo do človeške narave, v vojno in v dobiček usmerjeno družbo, v kateri živimo. Smo kot »programirani«, da vidimo zdajšnjo družbeno ekonomsko situacijo kot najboljšo možno. Toda, če se bolje zazremo v naše življenje in v življenje naših bližnjih, se zavemo, da obstajajo mesta, kjer nas »čevelj žuli«. Zaradi tega se počutimo nesrečne, in nesrečni ljudje do drugih ne ravnajo po svojih najboljših močeh.

Takšna preusmeritev našega strahu v vojno in stran od ljudi usmerjeno družbo dopušča nove interpretacije o človeški naravi. Z drugimi besedami, v vsakem lahko iščemo in gradimo na najboljšem, kar premore.

Odraščala se v družini Quakerjev. George Fox, začetnik Skupine verskih prijateljev (Quakerji) je pred 350 leti izjavil: »Radostno se sprehajaj po zemlji in govori tistemu, kar je božjega v nas«. To bi danes zvenelo: **»V vsakem je delček dobrega, ki je drugim dosegljiv«** V 50. letih sem kot otrok slišala mnogo zgodb o tem, kako so Quakerji na ta način rešili še tako brezizhodne situacije, tudi z nemškimi Nacisti.

Seveda pa moraš, da dosežeš dobro v drugih, najprej verjeti v lasten delček dobrega. Za to pravzaprav gre. To je bistvo te spletne strani-lasten delček dobrega.

2 RAZLIČNA PRISTOPA

Pri delu za mir moramo upoštevati 2 glavni skupini:

1. Nekateri se strinjajo (ko imajo dober dan), da je mir tisto, kar si renično želijo --torej preobrazbo nasilno/prisilne družbe. Ti potrebujejo le vzpodbudo in naše zaupanje vanje. To zmoreš! Le pogumno!

2. Nekateri so postali zaradi življenja v nasilno/prisilni družbi že tako zmedeni, da se njihovi življenjski cilji ne skaladajo za vzpostavljanjem miru.

Tistim, ki je mir na Zemlji jasen cilj -- preko mojega projekta o bosih konjih sem odkrila, da običajnim ljudem zadostujeta le beseda vzpodbude in moje zaupanje vanje, in naredili bodo izjemne

stvari.

Tistim, katerih cilji ne sovpadajo, jim lahko zmisel o miru na Zemlji (oz. sprememba nasilno/prisilne družbe v miroljubno in ljudem prijazno) predstavimo kot nekaj povsem novega.

Prijateljice, s katerimi se veliko pogovarjam, so opazile, da ljudje lažje sprejmejo »pomembno novo zamisel« od nekoga, za katerega vedo, da so mu všeč in katerega so tudi sami vzljubili in mu zaupajo. Pomislite -- kako pogosto ste sprejeli pomembno zamisel od nekoga, ki mu niste zaupali?

Ta ugotovitev nam daje možnost, da zasnujemo najbolj učinkovit mirovni program glede na vloženo energijo in čas. Za ljudi, katerih cilji se ne skladajo s spreminjanjem nasilno/prisilne družbe v družbo miru, je najučinkovitejši način da jih prepričamo ta, da se z njimi spoprijateljimo.

S tem pa ne mislim nekega »plitvega« prijateljstva, samo da bi uresničili naše skrite namene (pridobiti privržence). Moramo najti način, kako skleniti pravo prijateljstvo prav z vsakim. Kajti preden bodo našo idejo prevzeli, se morajo zavedati, da jih imamo resnično radi, in to toliko, da bodo tudi oni resnično vzljubili in zaupali naši presoji te velike in neznane zamisli.

PRIJATELJI V NASILNO/PRISILNI DRUŽBI

Ko govorim o širjenju miru s sklepanjem prijateljstev slišim stokanje skoraj vsih, ki se aktivno zavzemajo za mir. »Sklepanje prijateljstev je zame nekaj najtežjega.«, »To mi ne gre dobro od rok -- še naprej bom moral uporabljati stre, običajne, neučinkovite načine.«

Toda ne boste verjeli -- niste sami, in za to obstaja dober razlog.

Se še spomnite starega reka velikih osvajalcev: »Spri in osvoji.«? Kaj vidimo, če se ozremo na trenutno stanje v nasilno prisilni družbe?

--Ljudje različnih polti in »belci« naj »ne bi bili« prijatelji.

--Ljubje različnih generacij naj »ne bi bili« prijatelji.

--Moški in ženske »naj bi verjeli«, da si si preveč različni, da bi se lahko kdajkoli razumeli.

--Ljudje različnih ver, iz različnih dežel, iz različnih narodnosti, iz različnega socialnega položaja »naj ne bi« skelpali prijateljstev.

Nasilno/prisilna družba si je izmislila in vzpostavila mrežo polno pregrad. Uporabila je vse, tako resnične kot navidezne pregrade, ki so ji na dosegu. Na ta način nam prepreči, da bi lahko postali prijatelji z vsemi. Če »naj ne bi« postali prijatelji s temi in s tistimi in z onimi—ne preostane nam veliko ljudi, katere lahko spoznamo. Vojaška družba si ne more privoščiti, da bi se različni ljudje pogovarjali o njenih učinkih na njihova življenja!

Zato ni presenetljivo, da si mislimo, da nm gre sklepanje prijateljstev slabo od rok—kakorkoli se ozremo vidimo samo ljudi, do katerih »nimamo dostopa«.

(Stran ni dokončana.)

KAKO NAPREDOVATI

Vojaška družba je materialistična družba

- Njen cilj je, da bi čim manj posameznikov nakopičilo čim več denarja. Večina človekovih potreb in vrednot je postavljena na drugo mesto in opeharjena, dobiček je pomembnejši.
- Vojna predstavlja vladam izgovor, da dohodke ne vlaga v cestno infrastrukturo, zdravstveni sistem in izobraževanje ampak v velika podjetja, ki izdelujejo drago orožje.
- Nakopičeno bogastvo potrebuje vojne, da vzdržuje dobiček in spodbuja rast velikih podjetij.

Mi, ljudje, ki živimo v materialistični družbi, smo vsak dan soočeni s težnjami po kopičenju denarja. Hrepenimo po večji količini stvari, po večjih hišah, po večjih avtomobilih, itd. Z namenom da bi naša hrepenenja potešili se osredotočimo na kopičenje denarja.

Jaz in nekateri moji prijatelji ugotavljamo, da si želimo le tesnejših družinskih in prijateljskih vezi. Toda to je težko ugotoviti, ko smo obkroženi s težnjami po kopičenju denarja in materialnih stvari.

Iz tega razloga sem kot način za vzpostavitev miru na svetu izbrala poglobljanje že obstoječih prijateljstev in spoznavanje novih prijateljev. Ko začnemo izpolnjevati potrebe po stikih z drugimi ljudmi materialne potrebe zbledijo. Na ta način bomo celotni družbi olajšali odvrnitev od materializma, ki deluje kot »motor vojne«.

Vojna družba je zapravljava družba

- Orožje je namenjeno, da bo uničeno. Z bombami se bombardira. Še več, tudi načrti za bilijon dolarjev in tanki so namenjeni, da bodo uničeni.
- Vrednost stvari in kapitala med tem ko ga uporabljamo. Na primer, s tovornjakom lahko prevažamo material, s katerim lahko zgradimo hiše. Orožje pa je namenjeno samo temu, da svoj cilj uniči. To nam ne prinaša nobenega ekonomskega dobička -- kvečjemu le uničenje življenj in zgradb.

Sami lahko odločimo, ali si lahko privoščimo tako zapravljanje sredstev—odtok naše ekonomije—z ustvarjanjem in uporabo orožja. Še posebno zdaj, ko ljudje s pridom izkoriščamo od zemlje ponujeno, bi se bilo dobro vprašati: »Ali želimo, na ta način uporabljati dohodke, ki so nam od tega trenutka dalje vse bolj neprecenljivi?«

Šele ko smo si zastavili to vprašanje, šele tedaj lahko začnemo resno razmišljati o drugih načinih, kako bi se ujeli z drugimi. Živimo v vznemirljivem času!

Ekonomija si hoče prilastiti še naš del dobička.

Vsakič, ko denar zaslužimo, ali ko ga porabimo, nam ga določen procent odtrgajo. To je izkoriščanje.

1. Ko smo zaposleni dobimo manjše plače, kot je dejanska vrednost našega dela. Tisti del naše plače si podjetje lasti kot dobiček.
2. Ko nekaj kupimo, plačamo več kot dejansko dobimo. Kar preplačamo si podjetje šteje v dobiček.
3. Ko si denar sposodimo (tudi ko uporabljamo kreditno kartico) za namenom, da si nekaj kupimo, gredo vse obresti banki v dobiček.
4. Ko kupujemo hrano in druge stvari, ki so bile pripeljane od daleč stran, ne samo, da gre del denarja za nafto, za prevoz (čezoceanski, kontinentalni) ampak tudi v dodatni dobiček industrije s hrano in naftne industrije.

Te dobičke lahko preusmerimo v ekonomijo miru in sicer tako, da ostanemo kar se da izven denarnega kroga. Lahko manj zaslužimo, manj porabimo, si manj sposodimo in kupujemo tisto, kar je proizvedeno in vzgojeno v bližnji okolici. Vsakič, ko zaslužimo, porabimo ali si sposodimo manj denarja, bomo obdržali tisto, kar bi nam sicer odtrgali in ta čas in energijo porabili na druge načine.

S temi »prihranki« lahko gradimo družbo, v kateri sta mir in človek vrednoti. Živimo v vznemerljivem času!

Oddaljevanje od izkoriščanja

Spodaj naštetu so le nekateri primeri življenjskih ciljev, ki utegnejo biti zabavnejši od kopičenja denarja. Lahko jim dodate tudi svoje zamisli. Ni nujno, da sledite vsem—vsi so primer življenjskega projekta, odvisno od vaših interesov.

--Da preurediti domove ljudi in transport, za boljši izkoristek goriv in spodbujamo ljudi, da se veselijo drug drugega.

--Da ustvarimo lastno glaslo, umetnost in komedijo in s tem proslavljamo svojo družino in sosede.

--Da sami pridelamo hrano zase (obstajajo načini kako lahko to storimo tudi v mestu) in podpiramo okolišnje kmete, ki hrano pridelujejo na primern način.

--Da spoznamo ljudi, ki so različni od nas in da organiziramo lokalne projekte in proslave, ki bi bile sad teh zamisli.

--Da spodbujamo majhna lokalna podjetja, katera vodijo in so v lasti tam zaposlenih.

--Da se naučimo mnogo jezikov in sklepamo prijateljstva z ljudmi, ki te jezike govorijo.

Mnogi izmed nas to že počnemo, le da si tega morda še nismo priznali. In to so naše nove poti – onstran vojne ekonomije. Živimo v vznemerljivem času!

Naš največji zaklad so otroci

Otroci sveta so tisti, ki bodo rasli, da bi našli rešitve za probleme in neuporabnosti v katere nas je postavila nasilno/prisilna družba. Cel svet potrebuje otroke, ki bodo iznajdljivejši in bolj usmerjeni v povezovanje, kot je to počela naša generacija.

Del tistega časa in energije, ki ga uspemo odvrniti od v dobiček usmerjene ekonomije lahko vlagamo v povečevanje domiselnosti otrok.

Lahko opazujemo otroke, kako raziskujejo svet in se o njem učijo. Otroci s pridom izkoristijo pozornost odraslih, da bi zvedeli več o stvareh, ki jih zanimajo.

Vsake pol ure, ki jo posvetite otroku – le s tem, da ga tiho opazujete med njegovim raziskovanjem in mu pomagata kot on sam želi – bo družbi mnogokrat povrnjeno v jasnejšem mišljenju in večji iznajdljivosti, ki ju bo ta otrok premogel. Boljšega plačila si ne morete žele!

Sčasoma se bomo odrasli sposobni posvetiti vsakemu otroku, vsak dan, uro ali več, celotno našo pozornost. Šola bo resnično drugačna in videli bomo kako domiselni lahko odrastejo, na načine, ki si jih nismo niti predstavljali. Živimo v vznemirljivem času!

Namerno preusmerjanje dohodkov

Zo so nekateri izmed možnih načinov, s katerimi lahko namerno usmerimo osebne dohodke v prijaznejšo ekonomijo – torej v mir na Zemlji. S tem, ko manj zaslužimo in manj porabimo lahko tisti čas in energijo s katerim se sicer okorošča današnja ekonomija preusmerimo drugam.

Tudi tisto kar vam je najtežje lahko z vajo premagamo. V ta namen se zavestno postavimo v določeno situacijo.

Kar nekaj let sem živela v 8m dolgi kamp prikolici na parkirišču. To je bil dober razlog, da sem se znebla veliko »šare«, ki je v resnici nisem potrebovala. Če sem žella kupiti kaj novega, sem morala nekaj drugega zavreči, saj ni bilo dovolj prostora. Naučila sem se vprašati: »Ali res potrebujem to?« in »Mi to res pomeni več kot tisto, kar bi morala zavreči?«

Spet drugič sem se urila v »vem kaj hočem«. Hodila sem na sprehode po soški in se na vsakem vogalu vprašala kam hočem zaviti. Včasih sem bila že na serdi ulice, ko sem se zavedla, da sem se zmotila. Obrnila sem se in odšla v drugo smer!

Pogovorite se s prijatelji o življenjskih ciljih, ki bi vas zanimali; poleg dobre plače. Začnite z majhnimi koraki. Ko boste enkrat začeli, boste lahko ugotovili, ali vas to dovolj osrečuje. Če je odgovor pritrdilen lahko v svoj cilj usmerite več energije.

Če skupaj s svojimi prijatelji »prihranjeno« energijo usmerjate v iste cilje, bo to enkratna priložnost, saj boste lahko skupaj o njih razmišljali in drug drugega spodbujali z izzivi. Živimo v vznemirljivem času!

KAKO S SMEHOM ODDGNATI STRAH

Kar potrebujemo že imamo

Mislím, da imamo vse, kar potrebujemo, da spremenimo nasilno prisilno/družbo v družbo miru, kjer bodo lahko ljudje živeli zadovoljni, veseli in s spoštovanjem do Zemlje.

Imamo znanje (še posebno, če se nas nekaj več seznaní z ekološkimi načeli) Imamo veliko volje. Imamo tudi nekaj takih, ki so pripravljeni zapustiti vse in delati na preobrazbi družbe -- in nekateri to že počnejo -- in ogromno je takih, ki potrebujejo le nekoga, da jim da zgled, ki bi mu sledili.

Določene poteze, lastne vsakemu človeku pa nasilna, prisilna, tekmovalna in vojna družba na priznava in se jim posmehuje – in prav te so bistven sestavni del človeške narave. Tako so del nas radodarnost, spoštovanje, skrbnost, prizadevnost, zajemna pomoč in nagnjenost k uživanju v skupinskem projektne delu, ki je zabavno in polno izzivov. Po naravi smo ljubeča bitja – vezani smo na dom, smo občutljivi in v naših odločitvah spoštujemo soljudi in našo Zemljo.

V napoto pa vidim le eno – strah. Strah pred spremembo dosedanjega stanja, strah, da bo celoten sistem razpadel, še preden ga bomo uspeli vzpostaviti. Najpomembnejši pa je strah pred velikani našega otroštva, in ti nas še dandanes strašijo, ki nas želijo narediti majhne in nesposobne.

Strah ohromi naše razmišljanje. V strahu ne ločimo pomembno od nepomembnega. V strahu do soljudi nismo prijazni. Ko nas je strah se nismo sposobni učiti, še več, nismo sposobni najpomembnejšega učenja – učenja na lastnih napakah, ko smo sredi učnega procesa.

Pot naprej

Mislím, da okrog sebe vidim:

Res je, da se nam zdijo politični, ekonomski in naravovarstveni izzivi preveliki.

Toda, imamo vse kar potrebujemo, da se jih lotimo s preobrazbo v družbo miru. Mir je učinkovit -- ne gre za nasilno nabiranje darov in spretnosti posameznika z zatiranjem. Mir nam omogoča, da od sebe damo in naredimo najboljše -- dnevi niso zapravljeni z delom v vojni družbi.

Po mojem mnenju, nas od družbe miru loči le dejstvo, da je veliko ljudi (sem štejem tudi sebe) le nekoliko strah in si ne upajo pokukati na dan.

Torej, čas je, da začnemo gojiti smeh in drhtenje. Smeh – tisto čisto, veselo, zvenceče osvobajanje od strahu – in tisto nežno drhtenje od vznemirjenja po novi izkušnji, oboje mora v bližnji prihodnosti postati del naše kulture.

Poiščimo smešne poti, da se bomo skupaj smejali in drhteli, vesela družba naj gre po ulici in spravi v dobro voljo celo soseko! Smeh mora postati gonilo vsega. NIČ VEČ UMIRJENOSTI!

Spodbudimo in gojimo mnoge med nami, ki imajo smisel za humor – ti bodo naši prvaki, naši vodiči v prihodnji eri. Naši komediantje in ustvarjalci risank nas bodo znali odlično spodbuditi, tako bomo spoznali, da smo končno na varnem pred »nepredvidljivimi, nepravičnimi in strašljivimi velikani« med katerimi smo živeli, ko smo bili majhni. To je zanesljiva in lahka pot, ko se je privadimo. Če poznate koga s dobrim smislom za humor, ki bi bil zainteresiran, naj mi piše.

Moja najljubša različica, kakšna bi rada postala je sledeča: Hodim po Zemlji. Za mano so sledovi ljudi, ki so se od smeha valjali po tleh. Kmalu vstanejo, pri sebi pa se še vedno po tihem smeji, in se odpravijo početi tisto, česar si prej zaradi strahu niso drznili. (In vse to je mogoče, če bi mnogi izmed nas storili TO!)

Resnično verjamem, da bo z množičnim širjenjem zdravljenja strahu vsa naša kreativna energija, ki je bila ujeta pod pokrovom vojne družbe, pritekla na dan. Komaj čakam!

Lakomnost proti resnični družbi

Vojna družba je zgrajena na našem pohlepu

Ljudje občutimo niz raznovrstnih bolečih čustev, in zdi se, da so ista prisotna v vseh kulturah – žalost, zdolgočasnost, strah, frustracije, stiska.

Obstaja pa eno boleče čustvo, ki hodi z vojno družbo z roko v roki in brez nje ne more obstajati. Včasih so temu rekli lakomnost, danes pa temu pravimo pohlep ali zavist. To je hrepenenje po večji količini česa ali pa po večji denarni ali čustveni varnosti. Na tem je zgrajena vojna družba.

Ne vem, če sem že kdaj srečala človeka, ki bi bil v celoti osvobojen pohlepa, in tudi sama nisem taka.

Pohlepne ljudi se da manipulirati. Ti na prvo mesto postavljajo svojo »željo po tistem, čemur hrepenijo«, torej pred pomisleki, kot so radodarnost, sodelovanje, poštenost ali pa preprosto početi pravo stvar. Cel čas smo manipulirani preko oglasov, televizije, tiska, političnih sloganov, verske zlorabe, pritiska vrstnikov, poklicnih »miselnih vzorcev«, itd.

Prav v tem trenutku je naša ameriška kultura zelo usmerjena na »željo po več« in veliko nas je zatopljenih le v kako na kakršen koli možen način dobiti kar nam pripada. To je zelo priročen način za odvrčanje pozornosti od zanimivih in truda vrednih projektov, kot so:

--iznajti pot, kako ljudi povezati in pri tem upoštevati ekološka načela,

--sklepati prijateljstva z ljudmi, ki so »različni« od nas,

--odvzemanje moči megakorporacijam in njim podobnim, torej povsod, kamor vojna družba raje vidi, da nas ni.

Nič več pohlepa

Imamo bežno sliko, kakšna bi lahko zgleala družba brez pohlepa. Antropologi so v začetki 20. stoletja našli plemena in vasi, katerih se "napredna" zahodna civilizacija še ni dotaknila. Tam se ljudje še niso vedli, kot če bi jih vodil pohlep. Tam ni bilo vojne, temelje so predstavljale vzajemna pomoč, poštenost in radodarnost.

V teh družbah so bili dojenčki v prvem letu življenja čez cel dan v ljubečem in pristnem telesnem stiku z odraslimi, odložili so jih le, ko so za to prosili. Da ni bilo to preveliko breme za mater, je za pestovanje otroka skrbelo več odraslih.

Zdi se, da se otrok, ki ga prvo leto življenja cel čas držimo v naročju, razvije z zelo močnim občutkom varnosti, nima čustvenih pretresov, ki jih zaznamo kot pohlep in ga ni moč zavesti stran od vzajemne pomoči in deljenja dobrin z drugimi.

Naredimo en super velik eksperiment!

Ker je pohlep v vojni družbi tako zelo razširjen in ker zelo potrebujemo preobrat k družbi miru,

Bi bilo truda vredno narediti eksperiment, ki bi bil dobro zamišljen, dobro zastavljen in tak, da bi se o njem na veliko poročalo oz. predstavitev učinkov pestovanja dojenčkov v prvem letu na njihov občutek varnosti in pohlepa med odraščanjem.

Tiste, ki zanima ta pot do miru naj se obrnejo na The Continuum Concept (Koncept nepretrgane vezi) po Jean Liedlof. Ta eksperiment ne bi bilo težko pripraviti in začeli bi ga lahko v letu ali dveh.

Liedlof tudi poudarja, da imajo med meditacijo možgani tisto mirovno valovno dolžino, kot otrok, ki ga držimo v naročju. Na ta način odrasi, ki ne morejo nazaj v čas, da bi zapolnili manko pestovanja, lahko občutijo podoben občutek varnosti, če se naučijo meditirati.